

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 14. Synagoga in Oriente incensa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. apud ipsos mendacii auctores, vera esse, quæ audivissent, contenderent. Eo us-

A. C. 388. que Arianorum furor prorupit, ut Episcopi Nectarii domum concremaverint.

Ambr. ep. 40. n. 13. At brevissimi fuere hujus Seditionis motus; Arcadius, qui Constantinopoli remanserat, quamvis & ipse offensus, pro-

fontibus apud Theodosium Parentem intercessit, & veniam obtinuit. Legem tamen Theodosius tulit, & Arianis prohibuit, ne quodam Rescripto, quod a se obtentum fingeant, se tuerentur; quia autem hæc lex data est hoc anno, nona Augusti, devicto jam Maximo, merito hujus Seditionis occasione edita creditur. Ariani Constantinopolitani Episcopum habebant Dorotheum, antea Antiochiæ hoc inter ipsos munere functum, nam Demophilus diem clauserat anno 386. tum ex Thracia ejusdem Sectæ Episcopum accessiverant, qui defuncto succederet, sed cum satis idoneum non judicarent, paulo post ei Dorotheum suffecerunt. Hinc schisma sequenti tempore inter Arianos ortum.

L. 16. C. Th. de hæc.

Soer. V. c. 12.

§. XIV.

Synagoga in Oriente incensa.

Paul. n. 21. Amb. ep. 40. n. 6. ep. 41. n. 1. Aquileja Imperator Theodosius Mediolanum venit, ubi hyemem transegit, in ea urbe usque ad mensē Majum anni sequentis 389. moratus. S. Ambrosius

sius Aquilejæ degebat, dum rescivit, Sæculum IV
A. C. 388.
Episcopum ad restaurandam Synagogam

fuisse ab Imperatore condemnatum. Casus erat sequens; Callinix, modica urbe Provinciæ Osroenes in Oriente Christiani Judæorum Synagogam injectis ignibus cremarunt, & Episcopus id consilii dedisse accusabatur. In eodem loco hæretici Valentiniani, cum Monachos viderent, euntes ad Ecclesiam, festum Machabæorum pro more antiquo celebraturos, irati, quod hymnos canerent, irruentes, incedentium ordinem perturbaverunt. Monachi, Valentinianorum audaciam non ferentes, eorum templum flammis vastarunt, & quædam oblata pretiosa abstulisse dicebantur. Magister Militiæ in Oriente, hæc, sicut facta fuerant, ad Theodosium perscripsit; qui, hanc rem ut negotium mere temporale æstimans, respondit, non opere pretium fuisse, ut Imperator consuleretur, sed sine dubitatione reos fuisse puniendos. Igitur decretum, ut Episcopus Callinix Synagogam repararet, aut damnum data pecunia refarciret, Monachi, populusque incendiorum rei poenas dare cogentur; cæterum, quæ oblata, & res pretiosæ ex Valentinianorum templo ablatae fuissent, diligenter inquiri jubebatur.

S. Ambrosius, comperto, quid mandatum fuisset, Aquileja, ubi tunc erat, Medio-

n. 18.

Sæculum IV. Mediolanum ad Imperatorem scripsit longam epistolam, ut dicti mandati retractationem impetraret. Inprimis dicit; quod

A. C. 388.

ep. 40.

n. 4.

n. 6.

n. 7.

n. 8.

n. 9.

n. 11.

neminem oporteat liberius Principem monere, quam Episcopum. *Quis enim, inquit: ausurus est coram te veritatem eloqui, si id Episcopo non licet?* ad ipsam deinde scribendi causam transiens, queritur, damnatum fuisse Episcopum Callinicæ, & inauditum; & asserit, si Episcopus iste latæ sententiæ acquiescat, prævaricatorem legis Ecclesiasticæ futurum, & si, quod non acquiescat, puniatur, fore Martyrem; Imperatorem vero coram Dei tribunali accusandum, quod vel prævaricationis ejus, vel necis causa sit. Nempe tunc temporis Christianis erat persuasum, sibi non licere, qualicumque demum modo ad falsæ Religionis exercitium quidquam conferre. Hujus rei exempla sunt; nam Juliani temporibus Marcus Arethusanus potius Martyrio affici sustinuit, quam aliquid conferre ad reparandum Idolorum templum, quod ipse destruxerat. S. Ambrosius crimen, cujus Episcopus Callinicanus arguitur, in se suscipere paratus est, dicitque, et si Episcopus absolveretur, non ideo tamen ab aliis Christianis ad Synagogam resuscitandam quidquam exigi posse. Ad objectum argumentum, perturbatores

tranquillitatis publicæ puniri oportere, respondet, potiores esse debere Religionis partes. In memoriam reducit majora delicta, quæ mansissent impunita, crematas Romæ Præfectorum domos, Episcopi Constantinopolitani Palatium flammis absumptum, tot Ecclesias, quibus, Juliano Principe, a Judæis subjecti ignes, duas Damasci, quarum altera non Judæorum, sed Christianorum pecunia fuisset reparata; altera hodieum prostrata jaceret; alias quoque Gazæ, Ascalone, Beryti, Alexandriae everfas. Et subjungit: *Ecclesiæ Catholicæ injurias, nemo est, qui vindicet, at Synagoga, & profanum Valentinianorum templum promptos ultores inveniet! quot non Ecclesias Judæi incenderunt? nemo satisfacit, imo nemo damni restitutionem petit. At pretiosa, nescio quæ, furto ablata sunt! quid vero pretiosi esse potuit in Synagoga oppidi in finibus Imperii siti? profecto non in ista Synagoga modo, sed nec in integra civitate inveniri posse puto, quod hominum avaritiam irritare queat. Hæ artes sunt Judaicæ nequitiae, quibus Christianos calumniantur, ut militum immisione, carceribus, suppliciis insontes torqueant. Et inferius: si mihi non credis, quos voles, Episcopos convoca! nempe in negotiis, ubi de pecunia agitur, Comites tuos ad consilium adhibes, & in Sanctæ Reli-*

Sæculum IV.
A. C. 388.

n. 13.

n. 18.

S. Ambrosii
epistola.

n. 27.

Sæculum IV. *Religionis causa Sacerdotes Domini non
A. C. 388. consules? quid respondere potero, si man-
dato, a Regia profecto, Christiani gladio,
n. 29. aut fuste perempti dicantur? quomodo
ignaviam meam excusabo apud Episcopos,
qui amare ingemunt, Ecclesias dire vexari,
dum earum Sacerdotes, & Ministri ad
præstanda onera cæteris civibus communia
adiguntur?* Hic dispicitur, S. Ambro-
sium ab aliis tanquam præcipuum causa-
rum Ecclesiasticarum Defensorem fuisse
habitum, quod magna esset auctoritate,
& facillime ad Imperatorem pateret ac-
cessus.

ep. 41. n. 1. Hac epistola non effecit, quod spera-
bat; hinc Mediolanum reversus, Impera-
torem in Ecclesia præsentem, quod in
fine epistolæ suæ minatus fuerat, publice

n. 26. allocutus est; in epilogo maximorum
Beneficiorum, quæ a Deo accepisset, me-
morem esse jubet, hortaturque, ut fontibus
ignoscat. Ex Cathedra descendenti

n. 27. Imperator: *ad me solum convertisti ora-
tionem hodie!* S. Ambrosius respondit:
de his, quæ tibi profunt, locutus sum.
Theodosius dixit: *fateor, mandatum
meum fuisse severum nimis, ut ipse Episco-
pus Synagogam ædificet, sed mutatum*

Suid. Ti. fuit. *At quot non criminum monachi se-
mas.* *reos faciunt?* Tum Timasius, Magister
militiæ, cum fastu, & insolentia in mo-
nachos invehi cœpit. S. Ambrosius, ali-
quam

quamdiu ibi stans, dixit ad Imperatorem: *Sæculum IV.*
fac, ut possim pro te offerre! quietem ani- A. C. 388.
mo meo redde! Imperator sedens, annuit,
 vidensque, quod adhuc staret Episcopus,
 ait; se rescriptum suum mutaturum.
 S. Ambrosius instabat, ut totam pœnam
 remitteret; promisit Imperator; Am-
 brosius bis dixit: *tuo verbo confisus, of-*
fero; & Imperator: *in meo verbo age!*
 ita S. Ambrosius ad altare processit, nisi
 impetrasset, quod petebat, non aditurus;
 ad Sororem suam, S. Marcellinam, scripse-
 rat, quantam sollicitudinem hæc res ani-
 mo ingessisset; scripsit quoque, se, quod
 optabat, feliciter obtinuisse.

§. XV.

S. Ambrosii Constantia.

Dum Imperator Mediolani moratur, *Theod. V.*
 cum, Ecclesiam ingressus, quodam *c. 18.*
 die festo oblationem suam Altari impo-
 suisset, intra Sanctuarii clathros substitit.
 Interrogavit S. Ambrosius, an quidquam
 peteret? respondit Imperator; se hic
 tempus communicandi expectare. Tum
 S. Ambrosio jubente Archidiaconus ad
 eum: *Auguste! nemini nisi Sacris Mi-*
nistris in Sanctuario stare licet, exi ergo
hinc, & cum cæteris stans expecta. Pur-
pura Principes facit, non Sacerdotes! di-
 xit Imperator, quod ibi consistere voluis-
 set, non esset ambitioni adscribendum,
 sed